

Marerittet bak fasaden

**CATO
THORSEN**

Marerittet bak fasaden

Av Cato Thorsen

Marerittet bak fasaden er en sterk og følsom ungdomsroman om søsknene Mia (14) og P.M. (8), som lever i et hjem hvor alt ser fint ut på utsiden – men hvor kaoset herjer bak lukkede dører. Når en dramatisk krangel ender i en alvorlig bilulykke, rives sannheten frem i lyset. Endelig får Mia og P.M. den hjelpen de lenge har manglet.

Romanen følger Mias indre kamp mellom lojalitet, skyldfølelse og håp, samtidig som P.M.s uro vokser i skyggen av foreldrenes konflikt. Gjennom et varmt nettverk av lærere, barnevernspedagoger og beredskapsforeldre får barna oppleve trygghet for første gang – og oppleve at det er mulig å bygge et nytt liv, steg for steg. Dette er en historie om søskenbånd, mot og ærlighet. En bok som viser at selv de mørkeste mareritt kan forvandles når noen ser, lytter og bryr seg. 11–16 år

Mia hadde lært å lese lyder lenge før hun lærte alfabetet. Ikke fordi hun var spesielt interessert i språk, men fordi hjemme hos dem kunne én eneste lyd bety forskjellen mellom trygghet og kaos. Hun kunne høre forskjell på farens normale gange og farens sinte gange, på morens stille gråt og morens kontrollerte sukk, på en dør som ble lukket og en dør som ble smelt igjen. Det var ikke ferdigheter et barn burde ha utviklet, men Mia hadde ikke noe valg. Denne morgenen startet med den verste lyden av alle: den tunge, ustø gangen som betydde at faren var irritert før han i det hele tatt hadde nådd kjøkkenet. Mia kjente det som en kald bølge over ryggen. Hun skjønnte at de måtte komme seg ut av huset før noe utviklet seg. Ikke fordi faren nødvendigvis var farlig, men fordi atmosfæren rundt ham var det. Den kunne suge pusten ut av hvem som helst – spesielt P.M. Hun reiste seg raskt fra sengen, og gulvet knirket under henne. Hun frøs til – et knirk kunne trigge en kommentar, en kommentar kunne trigge en diskusjon, og en diskusjon kunne bli til en kamp hun og lillebroren helst ville slippe å høre. Mia åpnet døren til P.M.s rom så forsiktig hun kunne. Han satt allerede våken, selv om alarmen hans ikke ringte før om ti minutter. Han satt i sengen, med bamsen sin, Ragnar, trygt mot brystet. De blå øynene var blanke, og Mia så umiddelbart at han hadde hørt det samme som henne. «Er det...?» begynte han, men Mia ristet på hodet for å stoppe ham. «Vi gjør oss klare med en gang,» sa hun lavt. «Alt går bra.» Hun sa det fordi søsken ikke alltid sier sannheten. Noen ganger sier de bare det den andre trenger å høre. De beveget seg effektivt. Mia pakket matpakker med det hun fant. Brødsnivene ble litt skjeve, men P.M. smilte da hun la to små paprika-hjerter på toppen. Hun gjorde det hver morgen. Det var en av de få tingene som alltid var konstant. Faren var i stuen nå. De hørte ham skru opp volumet på TV-en, selv om klokken bare var litt over seks. Moren var ikke oppe ennå – eller kanskje hun var våken, men lot som hun sov. Det gjorde hun ofte når farens humør var dårlig. På vei mot utgangen møtte de henne i gangen. Øynene hennes var røde rundt kantene. «Skal dere gå allerede?» hvisket hun. «Ja,» svarte Mia. «Vi ville være tidlig ute.» Moren nikket, men Mia så på henne at hun forsto. Hun strøk håret til P.M. og sendte dem et blikk som sa mer enn ord kunne. Et blikk som var fylt av både kjærlighet og beklagelse for noe hun ikke klarte å kontrollere. Da Mia lukket døren bak seg, følte det som å puste ut for første gang den morgenen. Den skarpe novemberluften var ubehagelig kald, men likevel en lettelse. P.M. sparket i en liten isfleck på bakken. «Tror du det blir bedre snart?» spurte han forsiktig. Mia så bort på ham. Han var bare åtte. Hun hatet at han måtte stille så tunge spørsmål. «Det vet jeg ikke,» sa hun ærlig. «Men jeg lover at vi skal komme oss gjennom det.» Han tok hånden hennes. De gikk resten av veien i stillhet, men det var en bedre stillhet enn den de hadde forlatt. På skolen gikk de hver til sitt. P.M. snudde seg to ganger for å se at Mia fortsatt var der, og hun vinket hver gang. Mia møtte Nora og Selin ved inngangen. Nora pratet ivrig om en TV-serie. Selin viste frem en ny hettegenser. Det var som om de levde i en helt annen verden, en verden Mia prøvde å late som hun også bodde i. «Mia, hørte du?» spurte Nora plutselig. «Hva?» «Du var helt borte. Alt bra?» «Ja, bare trøtt,» løy Mia. I første time klarte hun å fokusere. I andre time gikk det litt dårligere. Men i tredje time vibrerte telefonen hennes. Meldingen var kort. Ett ord: «Hjem?» Fra moren. Mia kjente panikken stige. Moren sendte aldri meldinger midt på dagen. Hun skrev nesten aldri noe så

kort heller. Det var som et signal. Noe var galt. Veldig galt. Og et sted inne i henne visste hun at dette var starten på noe hun ikke kunne stoppe – men kanskje noe hun endelig kunne få hjelp med. Mia stirret på skjermen i flere sekunder før hun klarte å ta et eneste åndedrag. Meldingen var så kort at den virket nesten feilaktig. Moren pleide å bruke hele setninger, forsiktige formuleringer, smilefjes som skulle skjule det som ikke kunne skjules. Men nå stod det bare: Hjem? Ingen forklaring. Ingen trygghet i ordvalget. Bare et spørsmål, og likevel kjente Mia det som en advarsel. Et rop uten lyd. Hun kjente det prikke i fingrene. Mattelæreren fortsatte å forklare et eller annet om funksjoner, men alt ble til bakgrunnsstøy. Mia så på døren, som om den plutselig hadde blitt veien ut av alt. Selin lente seg bort. «Hva skjer?» «Ingenting,» svarte Mia raskt, men stemmen var for tynn. Den typen tynnhet venner legger merke til. «Er du sikker? Du ble helt blek.» Mia lukket hånden rundt telefonen for å hindre seg selv i å stirre på meldingen igjen. Det gjorde ikke saken bedre. Innerst inne visste hun at hun ikke kunne ignorere det. Moren skrev aldri uten grunn. Hun var ikke typen som sendte tilfeldige meldinger. Det hadde ikke skjedd én eneste gang. Klokken gikk sakte, som om tiden selv holdt henne fast i stolen. Da friminuttet endelig kom, gikk Mia rett ut i skolegården og tok opp telefonen igjen. Hun trykket på morens navn og ventet. Det var langt mellom hvert ring. Så: «Nummeret du ringer, kan ikke ta imot samtalen akkurat nå.» Magen hennes strammet seg. Hun prøvde igjen. Samme beskjed. Hun svelget hardt. Hun gikk bort til gjerdet og lente pannen mot det kalde metallet. Det hjalp litt, som om kulden kunne holde tankene på plass. Hva kunne ha skjedd? Hadde faren dratt? Hadde han og moren kranget igjen? Hadde noe blitt ødelagt? Hadde moren blitt...? Nei. Hun måtte ikke tenke så langt. Hun prøvde å ringe faren. Hun visste det var dumt, men hun måtte vite. Han svarte ikke heller. Ikke bra. Hun bestemte seg. Hun måtte hjem. Det spilte ingen rolle om det var midt i skoledagen. Det spilte ingen rolle om hun fikk fravær. Noe var galt, og det var hennes ansvar å finne ut av det. Som alltid. Hun gikk til kontoret. Rektors sekretær så opp med et vennlig smil. «Hei, Mia! Hva kan jeg hjelpe deg med?» «Jeg... eh... jeg må gå hjem. Det er noe som har skjedd.» Sekretæren studerte henne et øyeblikk. «Er alt greit hjemme?» Det enkle spørsmålet traff som et slag. «Jeg vet ikke,» svarte Mia ærlig. «Derfor må jeg dra.» Sekretæren nikket, som om det var mer enn nok. Hun fylte ut noe på skjermen, ga Mia et blick som var både medfølende og bekymret, men stilte ingen flere spørsmål. Mia gikk ut av skolen med raske skritt. Luften var kald og tett. Hver meter hun beveget seg, gjorde det vanskeligere å puste. Da huset deres kom til syne, kjente hun beina nesten svikte. Det så stille ut. Altfor stille. Hun gikk opp trappen. Døren var ulåst. «Mamma?» ropte hun. Stillhet. «P.M.?» Ingenting. Mia kjente panikken vokse. Hun gikk inn i stuen og så det med en gang: En stol hadde veltet. Ikke knust. Bare ligget på siden, som om noen hadde satt seg raskt eller reist seg brått. TV-en stod på, uten lyd. Gardinene var halvveis trukket for, og et av dem hang skjevt. Det var ikke et totalt kaos, men det var tydelig at noe hadde skjedd. Noe urolig. Noe som ikke hadde endt rolig. «Hallo?» forsøkte hun igjen, men stemmen var nesten ikke der. Hun tok frem telefonen og ringte moren igjen. Fortsatt avslått. Da hørte hun det – en svak lyd ovenfra. Ikke et rop. Ikke gråt. Mer... pusting. Rask, anstrengt pust. Mia løp opp trappen, to trinn av gangen. Hun rev opp døren til foreldrenes soverom – tomt. Badet – tomt. Så åpnet hun døren til P.M.s rom. Han satt under skrivebordet, som en skygge i

halvmørket, med begge hendene presset hardt mot ørene. Hele kroppen hans ristet. «P.M.!» Mia kastet seg ned ved ham. «Hva har skjedd?» Han åpnet øynene og løftet hodet sakte. Han var våt i ansiktet – ikke av tårer, men av svette. Han var skremt på en måte Mia aldri hadde sett før. «Mamma og pappa... de... de kranglet,» stotret han. «Mamma ropte at hun skulle dra. Og så...» Han hevet stemmen. «Så gikk hun! Hun bare gikk!» Mia kjente det som om rommet falt sammen rundt henne. Moren hadde aldri gått ut av huset midt i en krangel før. Aldri uten å si fra til Mia. Aldri uten å ta med P.M. «Hvor lenge siden?» hvisket hun. «Jeg vet ikke... kanskje en halvtime?» En halvtime uten at moren svarte. En halvtime uten at faren var å se. «Hvor er pappa?» spurte Mia. P.M. svelget og ristet på hodet. «Jeg vet ikke. Han... han dro etter henne.» Mia lukket øynene. Dette var verre enn hun hadde forestilt seg. Verre enn alle varsellampene som hadde blinket. Hun kjente en tung frykt i brystet, men også en annen følelse: Dette var ikke lenger noe hun kunne skjule. Ikke for seg selv. Ikke for noen. Dette var øyeblikket der fasaden begynte å falle for alvor. Mia visste at hun måtte holde seg rolig, i hvert fall på utsiden. Det var det P.M. trengte nå. Men innsiden hennes var et kaos – som en bølge som hadde ligget langt ute i havet i årevis og endelig hadde nådd land. Den traff hardt, brutalt og uten advarsel. «Kom ut, P.M.,» sa hun lavt. «Det er trygt nå.» Det var ikke helt sant, men han trengte ordene, og hun trengte å høre dem selv. Han krøp ut fra gjemmedet og kastet seg i armene hennes. Hun holdt ham lenge, til pustingene hans roet seg litt. Da hun endelig reiste seg, kjente hun beina skjelve. «Vi må finne ut hva som har skjedd,» sa hun. «Jeg vil ikke at du skal gå,» hvisket han. Det stakk i henne. «Jeg går ingen steder. Jeg lover. Men vi må ringe noen.» «Mamma?» spurte han håpefullt, men Mia ristet på hodet. «Telefonen hennes er av. Jeg har prøvd.» «Pappa da?» «Han svarer ikke.» Ord hun aldri ville sagt høyt for et år siden. Kanskje ikke engang for en måned siden. Hun hadde alltid vært god på å dekke over alt. Nå gikk det ikke lenger. Hun tok frem telefonen og vurderte. Ringe naboen? En venn? En lærer? Politiet? Det siste skremte henne, men tanken lå der. Så ringte det plutselig på døren. Begge frøs. Mia kjente blodet bruse i ørene. Var det moren? Faren? Noen andre? Hun gikk ned trappen med P.M. tett bak seg. Han holdt fast i genseren hennes som om hun var det eneste som holdt ham oppe. «Hvem er det?» ropte Mia med en stemme som var sterkere enn hun følte seg. Ingen svarte. Hun åpnet forsiktig, bare på gløtt. En kvinne sto på trappen. Rundt tretti. Mørk kåpe. Rolige øyne. Mia kjente henne igjen med én gang, selv om hun aldri hadde sett henne privat før. Sosiallærer Frida Solheim. «Hei, Mia,» sa hun mykt. «Naboen deres ringte skolen. Hun sa hun hørte bråk, og at barna var alene nå.» Mia kjente både lettelse og panikk samtidig. Hun åpnet døren helt. P.M. krøp bak ryggen hennes. Frida sank ned på huk for å være på høyde med ham. «Hei, Philip. Jeg heter Frida. Jeg har snakket med søsteren din på skolen før.» P.M. nikket svakt, men sa ingenting. «Kan jeg komme inn?» spurte Frida. Mia nøyte. En del av henne ville si nei. Gamle instinkter: Hold alt skjult. Late som alt er bra. Fiks alt selv. Men en annen del, en mye mer sliten og ærlig del, klarte ikke lenger å bære alt. «Ja,» sa hun. Frida gikk rolig inn. Hun så ikke sjokkert ut. Ikke stresset. Bare observant, som om hun lette etter detaljer som kunne hjelpe. «Hvor er foreldrene deres?» spurte hun mildt. Mia kjente klumpen i halsen. «Jeg vet ikke. De... kranglet. Mamma dro. Pappa dro etter henne. Jeg kom hjem og fant P.M. alene.» Frida nikket, som om dette bekreftet noe hun allerede hadde mistenkt. «Har noe sånt skjedd før?» Mia åpnet

munnen, men ordene satt fast. Hun tok en pause. En lang en. Så sa hun: «Ja.» Det var første gang hun sa det høyt til en voksen. Frida reiste seg. «Takk for at du sier det. Det er viktig. Og modig.» Mia så på henne. «Hva skjer nå?» Frida tenkte seg om før hun svarte, tydelig bevisst på ordene. «Nå sørger vi for at dere er trygge. Ingenting mer dramatisk enn det. Jeg skal ikke ta dere bort, jeg skal ikke skremme dere. Vi skal bare... finne ut av situasjonen sammen.» En enkel setning. Men Mia kjente noe løsne inni seg, som om en hånd endelig hadde funnet det hun bar alene og hjulpet til å holde det. Enda en bølge traff: lettelse denne gangen. Frida tok opp telefonen. «Jeg trenger å gjøre en sjekk. Kan dere bli her mens jeg prater litt?» Mia nikket. P.M. klemte hånden hennes igjen. Frida gikk ut i gangen for å ringe noen. Stemmen hennes var lav, men likevel hørte Mia enkelte ord: «Urolig situasjon.» «Barn alene.» «Ingen foreldre til stede.» «Støttetiltak.» Ikke ord som betydde katastrofe. Ord som betydde hjelp. Mens Frida snakket, kom P.M. nærmere Mia og hvisket: «Tror du alt blir bra nå?» Mia så på ham. Hun ville si ja. Hun ville gi ham en trygg, enkel løgn. Men hun hadde vært ferdig med løgner siden i dag tidlig. «Jeg vet ikke helt,» sa hun. «Men jeg tror det kan bli bedre.» Han nikket sakte, som om han aksepterte det. Og det var mer enn Mia hadde forventet. Da Frida kom tilbake til dem, hadde hun en ny ro i ansiktet – som om planen var klar. «Ok,» sa hun. «Nå starter vi. Sammen.» Og for første gang på lenge følte Mia at «sammen» faktisk betydde noe. Frida ble værende i stuen en stund, stående midt i rommet som om hun prøvde å forstå stemningen i huset. Mia så hvordan blikket hennes gled over små detaljer: den veltede stolen, gardinen som hang skjevt, TV-en som sto på uten lyd. Ingenting var dramatisk nok til å rope fare, men alt var urolig nok til å rope sannhet. «Når kom du hjem?» spurte Frida, vendt mot Mia. «Rett etter tredje time,» svarte Mia. Stemmen hennes var roligere nå enn den hadde vært tidligere, men hun kjente at kroppen fortsatt var anspent. «Mamma sendte en melding. Bare ett ord. Så var hun borte. Og pappa også.» Frida nikket. «Det var riktig av deg å gå hjem.» Mia senket blikket. Riktig. Ord hun hørte altfor sjelden om ting hun gjorde. P.M. satt i sofaen i stuen, med Ragnar trygt plantet i armene. Han lente seg mot Mia så snart hun satte seg ved siden av ham. Hun kunne kjenne varmen fra kroppen hans. Han var fortsatt skjelven. Frida satte seg i stolen ovenfor dem og la fra seg telefonen. «Jeg har snakket med barnevernvakten,» sa hun rolig. «De vil komme innom om litt. Ikke for å ta dere med noe sted, men for å snakke. Det er rutine når barn er alene hjemme i en urolig situasjon.» «Ok,» sa Mia, men ordet føltes mindre enn alt hun egentlig prøvde å uttrykke. P.M. så plutselig opp. «Kommer mamma og pappa tilbake?» Frida så på ham, og Mia merket at hun tok seg god tid før hun svarte. «Jeg tror de kommer tilbake, ja. Men akkurat nå er det viktigste at dere har det bra.» Han nikket, men Mia kunne se at et spørsmål var begravd bak øynene hans: Hvorfor dro de? Mia ville kunne svare. Hun ville kunne forstå det selv. I stedet kjente hun seg som en delt vegg – en del var sterk, en del var knust, og midt imellom sto P.M. og klamret seg fast. Etter noen minutter med stillhet reiste Frida seg og begynte å rydde opp de små tegnene på kaos. Stolen. Gardinen. Fjernkontrollen som lå på gulvet. «Du trenger ikke...» begynte Mia. «Jeg vet,» sa Frida. «Men noen ganger føles det bedre når rommet ser ut som det hører til en normal dag.» Det var sant. Orden kunne være som et førstehjelpsskrin. Mens Frida holdt på, gikk filmen av morgenen gjennom Mias hode. Alt hun og P.M. hadde flyktet fra. Alt hun hadde forsøkt å holde sammen i årevis. Alt hun

hadde skjult. Og så kom tanken hun alltid hadde dyttet bort: Er dette min skyld? Hun hadde dratt tidlig. Hun hadde ikke stoppet dem. Hun hadde ikke vært der. Hva om...? P.M. rørte på seg ved siden av henne og trakk henne ut av tankene. «Når tror du... mamma kommer tilbake?» spurte han igjen, lavt og forsiktig, som om han var redd for svaret. Mia så på ham. Hun la hånden rundt den lille hånden hans. «Når hun er klar,» sa hun. «Det er ikke vår feil.» «Er du sikker?» øynene hans var så klare, så sårbare. Mia svelget. «Ja. Det er ikke vår feil.» Det var første gang hun hørte seg selv si det høyt. Og det var som om noe inni henne slapp litt taket. Da ringte det på døren igjen. Denne gangen stivnet Mia ikke. Hun visste at det ikke var faren. Lyden var for rolig, for bestemt, for... profesjonell. Frida gikk og åpnet. To personer stod ute på trappen — en kvinne med lys jakke og varme øyne, og en mann med notatblokk og en mild stemme da han hilste. «Hei, jeg heter Sigrid,» sa kvinnen. «Dette er Jonas. Vi er fra barnevernvakten. Vi er her for å hjelpe.» Ord som kunne virke skremmende for noen, men for Mia føltes de som en slags trygghet. Det var voksne, men ikke av den typen som skrek. Ikke av den typen som knuste ting. Ikke av den typen som forlot huset i sinne. De var voksne som hadde kommet for å stå i det sammen med dem. Mia reiste seg og hilste. P.M. skjulte seg bak henne, men Sigrid smilte varmt til ham. «Hei, Philip. Vi skal bare snakke litt. Ikke noe farlig.» Han strøk fingrene gjennom pelsen til Ragnar som om han dobbeltsjekket at bamsen fortsatt var der. «Kan vi sette oss?» spurte Jonas. De samlet seg i stuen. Jonas var rolig, som om han hadde gjort dette tusen ganger — men på en måte som fikk Mia til å tro at han brydde seg i hver eneste situasjon. «Mia,» sa Sigrid mykt, «vi vil gjerne høre fra deg først. Du kom hjem og fant broren din alene. Stemmer det?» Mia nikket. «Ja.» «Har dette skjedd før?» Spørsmålet hang i rommet som en tung skygge. Mia tok et dypt pust. Hun så på P.M., som klamret seg til armen hennes. Hun så på Frida, som ga et lite, støttende nikk. Så sa hun sannheten. «Ja.» Stille. Så ett ord til: «Mange ganger.» Hun ventet på reaksjoner — sjokk, spørsmål, kanskje kritikk. Men alt hun fikk var en stille, dyp forståelse. En stillhet som ikke var farlig. En stillhet som var første steg mot sannhet. Det var som om rommet holdt pusten etter Mias ord. Selv P.M. sluttet å bevege fingrene i pelsen til Ragnar. Han bare så ned i gulvet, som om sannheten hun hadde sagt høyt også angikk ham — som om den bekreftet noe han alltid hadde visst, men aldri våget å si. Jonas foldet hendene i fanget og lente seg litt fremover. Måten han gjorde det på var ikke truende, men lyttende. «Det var veldig modig av deg å si,» sa han. «Det hjelper oss å forstå hvordan dere har det.» Mia nikket, men hun visste ikke om hun fortjente ordet modig. Hun følte seg alt annet enn det. Hun følte seg utlevert. Sårbare. Som om hun hadde åpnet en dør som aldri kunne lukkes igjen. «Kan du fortelle litt mer?» spurte Sigrid. Mia tok en pause. Hun så rundt seg. Rommet virket annerledes nå — som om veggene hun alltid hadde skjult bak måtte vise alt. Som om alle de små sporene hun hadde ignorert gjennom årene plutselig lyste mot henne: en rift i sofaputen, en sprekk i en kopp, en bukling i veggen bak TV-en. «Det begynte for lenge siden,» sa hun lavt. «Da jeg var rundt ti, kanskje. Mamma og pappa kranglet litt. Ikke så mye. Ikke så høyt. Men det ble verre. Etter hvert ble det... hver uke. Og så hver dag.» «Hva skjer når de krangler?» Jonas stilte spørsmålet som om han visste hvor vanskelig det var å svare på. Mia pustet tungt. Hun ville velge ordene forsiktig, for P.M.s skyld. Men han var her. Han hørte alt. Og sannheten hadde allerede begynt å renne ut. «De roper,» begynte

hun. «Mest det. Og pappa blir sint. Veldig sint. Ikke på oss, men... det føles ikke trygt å være her når han er sånn.» «Har han vært voldelig?» spurte Sigrid forsiktig. Mia nøyte. Det var et farlig ord. Et ord som kunne få alt til å endre seg. «Ikke... på oss,» sa hun. «Men... han slår i veggen. Kaster ting. Sånne ting.» «Og moren deres?» spurte Jonas. «Hun... hun gråter mest. Eller prøver å roe ham ned. Og noen ganger roper hun også. De roper mot hverandre, egentlig. Det er som om hele huset rister.» P.M. presset ansiktet inn i Mias arm. Han hatet lyden av rop. Han hadde alltid gjort det. Jonas så på ham. «Philip,» begynte han mykt. «Vil du si noe?» P.M. ristet voldsomt på hodet. «Det er helt greit,» sa Jonas. «Du trenger ikke snakke. Det er nok at du er her.» Det var første gang noen voksne hadde sagt noe slikt til P.M. Noe som ikke var et krav. Noe som ikke la press på ham. Han stirret på Jonas med en blanding av forvirring og takknemlighet. «Hvordan har dere det hjemme... mellom kranglene?» spurte Sigrid. Det var et spørsmål Mia aldri hadde fått. Og et spørsmål hun aldri hadde tillatt seg å svare på. «Vi... later som alt er bra,» sa hun. «Vi gjør lekser, spiser middag, ser på TV. Men det er alltid... som om vi venter på neste bråk. Som om... som om det ligger i lufta.» «Som en stillhet som ikke er ordentlig stille?» foreslo Sigrid. Mia så opp. Sigrid hadde sagt noe hun ikke engang hadde formulert for seg selv. «Ja,» hvisket hun. «Akkurat sånn.» Frida satte seg nærmere. «Det du sier nå, Mia, er viktig. Mange barn som lever med konflikt hjemme beskriver det på akkurat den måten. Den stillheten som gjør at man aldri får slappe av.» Mia følte en merkelig blanding av skam og lettelse. Hun trodde aldri noen skulle forstå det så godt. «Hva med skole?» spurte Jonas. «Har dere merket at det påvirker dere?» Mia trakk pusten dypt. «Jeg... prøver å late som ingenting.» «Går det?» spurte Sigrid. Mia så ned. «Ikke alltid.» Hun tenkte på de gangene hun hadde stirret i timen uten å høre noe. De glemte innleveringene. Blikkene fra Nora og Selin. De små tårnene av bekymring hun aldri svarte på. «Du bærer mye,» sa Jonas mildt. Mia følte en klump i halsen. Det var så ubehagelig å høre, fordi det var sant. Og fordi ingen voksne hadde sagt det før. «Hva med deg, Philip?» spurte Sigrid. Han ristet først på hodet. Så, veldig stille: «Jeg... blir redd.» Mia lukket øynene. Det var noe hun hadde visst, men å høre det høyt gjorde vondt på en helt ny måte. Som om hun hadde mislyktes i å beskytte ham. Sigrid nikket. «Det er helt naturlig å bli redd når voksne rundt deg krangler høyt og kaster ting. Det betyr ikke at du er svak. Det betyr bare at ingen har gitt deg nok trygghet.» P.M. så opp, overrasket. Som om han aldri hadde tenkt at ikke alt var hans feil. «Hva skjer nå?» spurte Mia lavt. Jonas og Sigrid så på hverandre før Jonas svarte. «Nå handler det ikke om å skylde på noen. Nå handler det om å gi dere trygghet. Vi skal snakke med foreldrene deres når de kommer tilbake. Men aller først skal vi sørge for at dere ikke er alene her i mellomtiden.» Mia så på dem. «Mener dere... at vi ikke kan være i huset?» «Ikke alene,» svarte Sigrid. «Ikke når vi ikke vet hvor foreldrene deres er, eller hvordan situasjonen er når de kommer tilbake.» Mia kjente frykten stige igjen, men denne gangen var det ikke frykt for hva som skulle skje med dem. Det var frykt for hva som kom til å skje når sannheten nådde foreldrene. Det var ikke lenger skjult. Det var synlig. Alt sammen. Og hun kunne ikke reversere det. Men da hun så på P.M., som holdt hånden hennes hardere enn noen gang før, kom en annen tanke: Kanskje var det på tide at alt ble synlig. For det som lever i mørke, får bare vokse der. Etter at Jonas og Sigrid hadde snakket med barna en stund, begynte ettermiddagen å gli over i kveld. Skyggene i stuen ble lengre,

lyset svakere. Det var den tiden av døgnet Mia alltid hatet mest – timene der vill uroen kunne snike seg inn før noen rakk å merke det. «Vi vil at dere holder dere her i stuen,» sa Sigrid. «Vi venter fortsatt på en oppdatering fra foreldrene deres.» «Skal vi... flytte?» spurte P.M. plutselig. Stemmen hans var liten, som om tanken skremte ham. «Nei,» svarte Jonas raskt og vennlig. «Ikke i det hele tatt. Men vi vil ikke at dere skal være alene akkurat nå. Noen ganger må man gjøre små endringer for å gjøre situasjonen tryggere.» Han sa det på en måte som gjorde at det ikke hørtes farlig ut i det hele tatt. Bare praktisk. Fornuftig. Frida ble også værende. Hun satt på gulvet med P.M., som sakte begynte å bygge noe med legoklossene sine. Det var et lite byggverk. Ustabilt. Med farger som ikke passet sammen. Han bygget som han levde med det han hadde. Mia satte seg i sofaen og følte på den stillheten som nå fylte rommet. Det var en helt annen type stillhet enn den hun var vant til. Ikke anspent. Ikke farlig. Mer som en pause. En pust. Hun kjente at kroppen hennes var utslitt. Det føltes som om beinene hennes var laget av gelé. Likevel kunne hun ikke slappe av. Ikke ennå. Hjernen hennes gikk på overtid. Hvor er mamma? Hvor er pappa? Kommer de hjem? Hva skjer når de gjør det? Kommer de til å bli sinte? Bekymret? Bedre? Verre? Hun hatet ikke foreldrene sine. Tvert imot. Det var kanskje det som gjorde det vanskeligst. Hun elsket dem. Hun ville at alt skulle bli bra. Hun visste at de også gjorde det. Men vilje alene var ikke nok. «Mia?» Sigrid satte seg ved siden av henne. «Går det bra hvis jeg spør deg noe?» Mia nikket, selv om hun egentlig ikke var klar for mer. «Har du noen gang prøvd å si fra tidligere? Til en voksen? En lærer? En venn?» Mia kjente at magen strammet seg. «Nei.» «Kan jeg spørre hvorfor?» Hun så ned på hendene sine. De var kalde. Hun gned tomlene mot hverandre for å varme dem. «Fordi...» Hun måtte samle tankene. «Hvis jeg sa det til noen, føltes det som om jeg... sviktet dem. Mamma og pappa. Og... jeg ville ikke at P.M. skulle bli reddere enn han allerede var.» Sigrid la en rolig hånd på ryggen hennes. «Du sviktet ingen. Du tar ansvar for noe ingen barn burde ta ansvar for. Det du gjør nå, er det motsatte av å svikte.» Mia svelget. Ordene var uvante. Hun visste ikke om hun trodde dem helt ennå, men de landet et sted inne i henne. «Hva skjer når de kommer hjem?» spurte hun stille. «Det kommer an på hvordan de kommer hjem,» svarte Sigrid ærlig. «Hvis de er rolige, snakker vi sammen. Hvis de ikke er det... tar vi en pause og sørger for at dere er trygge før noe annet skjer.» «Tror du de blir sinte på meg?» Mia merket at stemmen hennes skalv. «Noen foreldre blir sinte i begynnelsen,» innrømmet Sigrid. «Ikke fordi barnet gjorde noe galt, men fordi sannheten føles overveldende. Men etter en stund... forstår de fleste at dette handler om kjærlighet.» Hun så henne inn i øynene. «Du fortalte sannheten fordi du er glad i dem og i broren din. Det vil de se en dag.» Mia nikket, men tårer presset bak øyelokkene. Hun blunket dem bort. Hvor lenge kan man late som man ikke er redd? undret hun. Hun hadde gjort det i mange år. Kanskje for mange. Da ringte telefonen til Jonas. Lyden var skarp i stillheten. Han reiste seg og gikk noen skritt unna før han svarte. Stemmen hans var rolig, men Mia kunne høre at han lyttet intenst. «Ok... jeg forstår... takk. Jeg setter pris på oppdateringen.» Da han la på, så han på Sigrid. Det var noe i blikket hans – ikke panikk, men alvor. «Det var politiet,» sa han. Det var som om all oksygen ble sugd ut av rommet. Mia kjente hjertet stoppe et sekund. P.M. stivnet. «Hva... hva sa de?» hvisket Mia. Jonas pustet rolig inn før han svarte. «Foreldrene deres kjørte etter hverandre. Det var en ulykke.» Stillhet. En tung, sjokkaktig

stillhet. «Er de...?» Mia klarte ikke å fullføre setningen. «De lever,» sa Jonas raskt. «Begge to. Men det var en kraftig kollisjon. De er på legevakten nå.» Mia kjente beina miste styrken, men hun ble sittende. Det var som om kroppen hennes midlertidig hadde gått inn i en slags overlevelsmodus. «Er de skadet?» spurte hun. «Morens skadeomfang er ikke klart ennå,» sa Jonas. «Faren deres har noen brudd, men er ved bevissthet.» P.M. stirret rett frem, som om verden hadde blitt stille rundt ham. «Det var min skyld,» sa han plutselig. Stemmen var flat. «Nei.» Mia snudde seg mot ham og tok tak i skuldrene hans. «Nei, P.M., det var det ikke.» Sigrid satte seg på kne foran ham. «Du har ikke skylden for noe av dette. Hører du? Dette er voksnes valg. Ikke dine.» P.M. bare stirret i fanget sitt. Den lange kvelden fortsatte. Tiden føltes tykk. Alt var plutselig for virkelig, og samtidig helt uvirkelig. Mia satt der, midt i alt kaoset, med P.M. ved siden av seg, og tre voksne rundt som stod imellom dem og en verden som akkurat hadde kollapset. Og for første gang i hele livet sitt, kjente Mia at hun ikke var alene i stormen. Det var mørkt ute da Jonas foreslo at de burde dra til legevakten. «Ikke for å snakke med foreldrene deres,» presiserte han. «Men for at dere skal få vite hvordan de har det, fra legen. Og for at dere skal slippe å sitte her og vente i uvisshet.» Mia pakket en ekstra genser til P.M., for hun visste hvor fort han frøs når han var nervøs. Hun tok også med Ragnar, bamsen, selv om P.M. protesterte svakt. «Det er bare babyer som tar med bamser.» «Det er ikke sant,» sa Mia. «Det er de tøffe som gjør det.» Han svarte ikke, men han holdt hardere i Ragnar da de gikk ut døren. Sigrid kjørte, mens Frida ble igjen for å vente på naboen som ville se til huset. Jonas tok passasjeretet og ringte legevakten for å forberede dem på at barna kom. Kvelden utenfor bilvinduet var svart og glitrende. Gatelysene strakte seg som tynne streker over asfalten. P.M. lente hodet mot Mias skulder, og hun kjente hvor tungt han pustet. Hver utpust var som et lite fall. Hver innpust en kamp. «Tenk om de er veldig skadet,» sa han plutselig, med en stemme som nesten knakk på hvert ord. «Da får de hjelp,» svarte Mia forsiktig. «Hva hvis de aldri kan komme hjem igjen?» Mia svelget hardt. Det var et spørsmål hun ikke hadde forberedt seg på. På en måte hadde hun aldri turt å se for seg den muligheten, fordi hun visste at det ville forandre alt. Hele livet deres. Hele identiteten deres. Men nå, med sirener i det fjerne og skarpe lys fra biler som passerte, var ingenting for tungt til å tenkes. «Hvis det skjer...» Mia tok en pause. «Hvis noe sånn skjer, så... finner vi en måte å klare oss på. Sammen. Vi to.» Det var ikke et løfte hun visste nøyaktig hvordan hun skulle holde. Men det var sant. Da de kom frem, ble de møtt av en sykepleier som hadde fått beskjed om situasjonen. Hun hadde myk stemme og et rolig blikk, så rolig at det smittet. «Mia og Philip?» spurte hun. De nikket begge. «Foreldrene deres er her. Faren deres får behandling nå, men han er våken. Moren deres er fortsatt til observasjon. Hun fikk et hardt slag mot hodet, og legene vil være sikre på at alt er stabilt før noen får snakke med henne.» Mia kjente P.M.s hånd gripe hennes så hardt at det gjorde vondt. Hun klemte tilbake. «Kan vi se dem?» spurte Mia. «Ikke akkurat nå,» svarte sykepleieren. «Men jeg kan fortelle dere det vi vet.» De ble plassert i et lite rom med to stoler, et bord med et vannglass på, og en stor veggplakat om brannskader. Rommet luktet desinfeksjonsmiddel og kaffe – en rar kombinasjon som var vanlig på legevakten. Jonas satte seg mellom dem og bladde i blokken sin som om han forberedte seg på et møte. Men når han snakket, var stemmen hans alt annet enn formell. «Foreldrene deres har vært i en ulykke,» sa

han stille. «Det kunne gått verre enn det gjorde. Det skal dere vite.» Mia kjente skuldrene falle et par centimeter. Bare litt. Men nok. «Pappaen deres har brukket armen og noen ribbein, men han er våken og klar. Han kommer til å være på sykehuset en stund, men han er ikke i fare.» P.M. pustet tungt, men Mia så et snev av lettelse i blikket hans. «Og mamma?» Mia hadde gruet seg til det. Jonas så på sykepleieren, som tok over. «Moren deres slått hodet hardt i dashbordet. Hun var bevisstløs en kort stund. Nå er hun våken, men desorientert. Legene tror hun vil bli helt frisk, men hun trenger ro. Og ingen konflikter.» Ordene traff Mia som en kniv og en lindring samtidig. Moren levde. Men hun var sårbar. Kanskje mer sårbar enn noen av dem hadde innsett. «Når kan vi se henne?» spurte P.M. «Senere i kveld,» sa sykepleieren. «Men én av dere av gangen, og bare i noen minutter.» Sigrid så på dem begge. «Vi må ta dette steg for steg. Det viktigste er at dere er trygge.» Trygge. Et ord som ikke hørte hjemme i samme setning som hjemmet deres. Etter en stund kom en lege inn – en mann med briller og et uttrykk som var mer vennlig enn nøytralt. «Hei,» sa han. «Jeg er legen som har sett på moren deres. Hun spurte etter dere da hun våknet.» Mia kjente hjertet hoppe i brystet. «Meg?» Legen nikket. «Begge.» P.M.s underleppe begynte å skjelve. «Kan vi... snakke med henne?» spurte Mia. «Ja,» sa legen. «Men vær forberedt. Hun er svak. Og hun er veldig lei seg.» Ordene hang i luften. Mia reiste seg først, men P.M. grep armen hennes. «Kan du gå først?» Det gjorde vondt å se frykten hans, men hun nikket. «Selvfølgelig. Jeg kommer tilbake straks.» Jonas og Sigrid ble med henne gjennom korridoren. Mia gikk som om hun gikk inn i en annen verden – en der alt var hvitt, rent og stille på en måte som ikke forekom i hjemmet deres. Legen åpnet døren til et lite rom. Der lå moren. Pusten hennes var ujevn. Øynene halvåpne. Ødelagt mascara under øyelokkene. Håret lå flatt mot puten. Men da hun så Mia, skjedde noe rart. Hun smilte. Et lite, skjevt, men ekte smil. «Mia,» hvisket hun. «Unnskyld.» Mia frøs. Det var stemmen hun alltid hadde ønsket å høre. Ordene hun hadde drømt om, men aldri fått. «Unnskyld for alt.» Mia gikk sakte mot sengen og satte seg forsiktig på kanten. «Mamma... det går bra.» «Nei.» Moren ristet svakt på hodet. «Det gjør ikke det. Og jeg vet det nå.» Mia kjente tårer brenne i øynene. Moren tok hånden hennes. Den var kald og svak. «Dere fortjener bedre enn dette. Du... og Philip.» Og da Mia hørte navnet hans fra morens munn, brøt noe inni henne – men ikke på en farlig måte. Mer som en knute som endelig løsnet. Moren knep øynene sammen. «Jeg skal få hjelp,» sa hun. «Vi begge skal. Jeg lover deg.» Og for første gang i sitt liv, trodde Mia at moren faktisk mente det. Da Mia kom tilbake til venterommet, sto P.M. på tærne for å få øye på henne. Så fort han så henne, løp han bort og tok hånden hennes. «Hvordan var hun?» spurte han med skjelvende stemme. Mia satte seg på kne for å være i høyde med ham. «Hun var våken. Litt sliten. Men hun smilte, P.M. Hun ba om unnskyldning.» «Gjorde hun?» Øynene hans ble store, som om han ikke helt trodde det var mulig. «Ja. Hun sa hun ville få hjelp.» Noe i ansiktet hans myknet. Kanskje var det første gang i livet at håp føltes mer virkelig enn frykt. Jonas så på dem begge. «Vil du se henne litt, Philip?» spurte han forsiktig. P.M. nølte. Han gnidde tommelen mot Ragnar. «Jeg... vil. Men jeg er redd jeg gjør det verre.» Mia tok ansiktet hans mellom hendene. «Du gjør aldri noe verre. Ingen av dette er din feil.» Han stirret på henne i noen sekunder. Så nikket han, som om han lette etter mot inni seg et sted – og fant det. Sigrid fulgte ham inn mens Mia ble igjen med Jonas i venterommet. Det var rart å være

der uten ham. Rommet føltes større, stillere. Jonas satte seg i stolen ved siden av henne. «Du gjorde noe viktig i dag,» sa han. Mia så ned. «Jeg gjorde ingenting.» «Det er ikke sant.» Jonas lente seg litt fremover. «Du stoppet noe som kunne blitt mye verre. Uten deg hadde både du og broren din vært alene akkurat nå, uten hjelp. Og foreldrene dine hadde fortsatt å leve i et mønster som skadet alle.» Mia var stille. Hun visste at han hadde rett. Men det var vanskelig å la ordene lande. «Tenk litt på én ting,» fortsatte Jonas. «Du har levd i kaos så lenge at du tror det er din jobb å fikse alt. Men det er det ikke lenger. Nå er dere mange som står med dere.» Mia kjente en merkelig varme spre seg i brystet. Det var som om noen hadde tent et lys som ikke var der før. Etter en stund kom P.M. tilbake. Han hadde tårer i øynene, men det var ikke triste tårer. Ikke helt. «Hun sa jeg var sterk,» sa han stille. «Hun sa hun var glad i meg.» Mia la armene rundt ham og holdt ham tett. Hun visste at dette øyeblikket kom til å følge ham lenge. Kanskje hele livet. De ble enige om at det ikke var trygt å dra hjem den natten. Sigrid tok en telefon, og noen minutter senere fikk de beskjed om at de skulle sove hos et trygt avlastningshjem – et sted for barn i akutte situasjoner. Ikke et hjem for godt. Bare et midlertidig sted som var rolig, stabilt og trygt. Da bilen stanset utenfor et lite hvitt hus med veranda og lys i vinduene, var Mia overrasket over hvor... normalt det så ut. Ikke som en institusjon. Mer som et vanlig hjem der noen faktisk brydde seg om hvordan plantene i vinduskarmen så ut. «Her bor Katrine og Håkon,» forklarte Sigrid. «De er beredskapsforeldre. Veldig erfarne. De vet at dere kommer, og de gleder seg til å ta imot dere.» Bare tanken på at noen «gledet seg» til å ta imot dem, gjorde at noe varmt bredte seg i brystet til Mia. Døren åpnet seg før de rakk å ringe. En kvinne med fregner og strikkegenser vinket dem inn. «Hei, dere to! Og hei til deg også, Sigrid. Kom inn. Vi har kakao.» m P.M. så ut som om han hadde sett et mirakel. Mia også, litt. De satte seg i stuen med hver sin dampende kopp. Sofaen var myk. Rommet luktet kanel og fyr i peisen. Veggene var fulle av bilder av barn – noen gamle, noen nye, noen tegnet av dem som hadde bodd her før. «Dere får velge hvor dere vil sove,» sa Katrine. «Vi har to rom ledige. Ett med blå vegger og ett med grønne.» «Blått,» sa P.M. før Mia rakk å spørre. Katrine smilte. «Blått er et godt valg.» Etter de hadde blitt vist rundt og fått tannbørster og pysj, kom de seg endelig i seng. For første gang på lenge lå Mia i et rom uten å vente på bråk. Uten å lytte etter dører som smalt. Uten å kjenne en knute i magen. Hun lå på ryggen og så opp i taket. Er dette virkelig? Hun hørte P.M. i rommet ved siden av. Han pustet jevnt, rolig. Som om kroppen hans for første gang på måneder tillot ham å sove ordentlig. Mia smilte svakt. Kanskje det ikke var huset deres som var hjemme. Kanskje det var tryggheten. For første gang på flere år, sovnet Mia uten å frykte neste dag. Mia våknet av noe uvant. Stillhet. Ikke den tette, urolige stillheten som hjemme, men en myk, levende stillhet. En sånn stillhet der fugler kvitret svakt utenfor, og huset hadde sin egen rolige rytme. Hun lå helt stille og lot hjertet fatte at det ikke var fare. At alt faktisk var... trygt. For første gang på lenge hadde kroppen hennes hvilt virkelig, ikke bare sovet. Hun tok på tøflene som lå ved sengen og gikk ut i gangen. Lukten av nystekte rundstykker fylte huset, og et øyeblikk føltes alt nesten for godt til å være sant. Da hun gikk inn i stuen, satt P.M. allerede ved bordet med varm kakao og en bit smør på fingrene. «God morgen!» sa Katrine, som stod ved kjøkkenbenken og smilte. «Sov dere godt?» «Ja,» svarte Mia, og stemmen brakk litt fordi det var så rart å svare sant på det spørsmålet. P.M. nikket ivrig. «Jeg

våknet av at jeg faktisk var utvilt! Det har aldri skjedd!» Mia lo svakt. Det var sant. Han pleide å våkne etter mareritt, etter bråk, etter brå lyder. Det var som om denne natten hadde vært et helt nytt liv. De spiste frokost sammen med Katrine og Håkon, og til tross for alt som hadde skjedd dagen før, var det en ro over bordet. En normalitet Mia nesten ikke torde glede seg over. Etter frokosten kom Jonas og Sigrid innom. De tok med seg varme jakker, papir og to poser med klær som de hadde hentet hjemme hos barna. «Vi har fått en oppdatering,» sa Sigrid da de satte seg. «Begge foreldrene deres blir på sykehuset i minst et par dager til.» Mia kjente rundt hjertet at følelsen var delt i to. Lettelse – fordi det betydde ro. Og uro – fordi alt var så usikkert. «Kan vi se dem igjen?» spurte P.M. med det samme. «Ja,» svarte Jonas. «Men ikke i dag. De trenger ro. Men dere skal få daglige oppdateringer.» Mia nikket. Det var i det minste noe. Jonas la en mappe på bordet. «Nå skal vi snakke litt om hva som skjer videre. Ikke noe skummelt, ikke noe vanskelig. Bare neste skritt.» «Neste skritt?» gjentok Mia. «Ja,» sa Sigrid. «Vi må sørge for at hjemmet deres blir trygt før dere kan dra tilbake dit.» Ordet trygt hang i luften mellom dem. Det var som en sjelden fugl ingen hadde sett på lenge. «Hva betyr det?» spurte Mia. «Det betyr at vi må snakke med foreldrene deres,» svarte Jonas. «Begge to. Separat. Om hva som har skjedd. Om hva som må endre seg. Om hvilke tiltak som trengs.» P.M. så ned. «Kommer de til å bli sinte?» «Det hender,» sa Sigrid ærlig. «Men vi skal være der. Og sinte voksne betyr ikke at noen har gjort noe galt. Det betyr bare at noe er vanskelig.» Det var en voksen måte å si det på, men Mia forstod. «Og dere?» Jonas så på dem begge. «Dere skal ikke hjem før det er helt trygt for dere. Det er ikke straff. Det er omsorg.» Mia kunne nesten ikke tro det. At voksne nå tok ansvar der hun hadde stått alene så lenge. At noen andre var villige til å si at hjemmet deres ikke var bra nok – uten å skyldte på barna. «Hvor lenge blir vi her?» spurte Mia. «Så lenge det trengs,» svarte Katrine fra kjøkkenet. Hun satte frem et fat med rundstykker igjen, som om det var den mest naturlige ting i verden at barn som trengte trygghet bare kunne bli værende. Etter møtet gikk Mia og P.M. ut i hagen. Den var full av visne blader og en stor huske som knirket litt i vinden. «Tror du alt blir bra nå?» spurte P.M. forsiktig. Mia satte seg på husken og lot beina dingle. «Jeg tror alt kan bli bedre.» «Hvis mamma og pappa får hjelp?» «Ja.» «Og vi også?» Mia smilte litt. «Ja.» P.M. la armen rundt huskestativet og lente seg mot henne. «Jeg liker dette stedet,» sa han. «Jeg også.» Det var sant. Det var ikke hjem. Men det var heller ikke frykt. Senere samme dag kom en telefon fra sykehuset. Sigrid hadde den på høyttaler. En myk stemme fra legen fortalte at moren var mer våken, mindre desorientert. At farens smerter var under kontroll. At de begge spurte etter barna. Mia kjente noe skifte inni seg. Som om en streng som hadde vært stram i årevis endelig hadde begynt å løsne. Kvelden kom fort, og Katrine tente stearinlys på spisebordet. Mia hjalp henne med å dekke på mens P.M. satt på gulvet og bygget en bilbane. «Du er flink til å hjelpe til,» sa Katrine. «Har du vært vant til det hjemme?» Mia så opp, overrasket. Det var lenge siden noen spurte henne om noe så direkte. «Ja,» svarte hun. «Ganske lenge.» Katrine nikket som om det forklarte mye. «Her trenger du ikke gjøre det hele tiden. Du kan være barn også.» Mia ble stille. Barn. Hun visste ikke helt om hun husket hvordan det føltes. Men hun visste at hun ønsket å finne det ut. Og akkurat her, i dette huset, med trygghet rundt henne og håp gjennom døra, føltes det plutselig mulig. Et liv der hun ikke måtte bære alt alene. Der sannheten ikke lenger

var en hemmelighet. Der fremtiden kunne formes på nytt. Dagene som fulgte, var merkelig stille – ikke den gamle, tunge stillheten, men en ny, trygg en. Mia og P.M. ble boende hos Katrine og Håkon, som etter hvert følt mindre som fremmede og mer som varme voksne som visste hvordan man skapte ro rundt seg. Hver morgen våknet Mia av lukten av kaffe og nystekte rundstykker. Hun merket at kroppen ikke lenger knyttet seg i frykt de første sekundene hun våknet. Ingen roping. Ingen knust lyd. Ingen stemmer som steg faretruende. Bare stillhet. Og sol som snek seg gjennom gardinene. En uke etter ulykken fikk de beskjed om at foreldrene var klare for en samtale – ikke hjemme, men på familiesenteret i kommunen. Det var et nøytralt sted, med trygge voksne rundt og rom som var laget for vanskelige samtaler. Mia og P.M. fulgte etter Sigrid gjennom korridoren. Hun holdt dem begge i hånden som om hun var en slags erstatningsmor i øyeblikket. Rommet var lyst og hadde to store sofaer. På den ene satt foreldrene allerede. Moren hadde fortsatt bandasje rundt hodet, men så mye bedre ut enn sist. Faren hadde armen i fatle og et langt arr over pannen. Begge så ned da barna kom inn. P.M. stoppet i døråpningen og gjemte seg litt bak Mia. Moren var den første som reiste seg. Hun så svak ut, men ikke utrygg. «Hei,» sa hun med en stemme som var tynnere enn Mia husket den, men mildere også. «Hei,» svarte Mia. Faren så på dem begge. Et blick fullt av skam, ikke sinne. «Vi er så lei oss,» begynte han. «For alt vi har utsatt dere for. Vi... har ikke vært gode foreldre.» Mia svelget. Hun visste ikke hva hun skulle si. Ordene føltes store. For store. Moren tok et skritt frem. «Vi har sagt ja til hjelp,» sa hun. «Både jeg og pappaen deres. Samtaler. Kurs. Hva som helst som gjør at vi kan bli bedre for dere. Vi vet at ting ikke kan fortsette slik.» P.M. klemte Ragnar hardt. «Kommer dere til å krangle igjen?» spurte han plutselig. Det ble helt stille. Moren satte seg ned på kne foran ham. «Vi kan ikke love at vi aldri blir uenige igjen. Ingen kan det. Men... vi kan love at vi aldri skal rope sånn igjen. Aldri krangle sånn. Aldri skremme dere sånn.» Faren nikkete. «Vi lover å få hjelp før alt går galt. Ikke etter.» Mia så på dem. Det var noe annerledes i dem. Et brudd i fasaden. Ikke en sprekk denne gangen – men et hull som gjorde at lyset kom inn. De så ikke på henne som et barn som forstyrret. De så på henne som noen de hadde skadet... og ville reparere båndet til. «Vi er stolte av dere,» fortsatte faren. «Av måten dere har håndtert alt på.» Mia kjente noe blande seg i brystet – sorg, lettelse, håp. Det var en merkelig blanding. Som et varmt regn. Sigrid satte seg ved siden av barna. «Det viktigste nå er at dere tre får bygge et nytt hjem. Et tryggere et. Og det kommer til å skje sakte. Ikke alt på en gang. Men dere trenger ikke løse det alene.» Det var første gang noen sa det til dem. Dere trenger ikke løse det alene. De snakket lenge. Om rutiner. Om trygghet. Om hva som måtte endres hjemme. Om støtteordninger. Om hvordan skolen skulle følge opp. Om hvor lenge Mia og P.M. skulle være hos Katrine og Håkon før de kunne flytte hjem igjen – når alt var klart. Ingen press. Ingen skyld. Bare planer. Realistiske, varme planer. Da møtet var over, spurte moren forsiktig: «Vil dere gi oss en klem?» P.M. gikk først. Mia fulgte etter. Faren la én arm forsiktig rundt dem begge. Moren la hodet mot skulderen til Mia og pustet tungt, som om hun holdt igjen tårer. «Vi elsker dere så høyt,» sa moren. «Det har aldri vært poenget at dere skulle være redde.» «Vi vet det,» svarte Mia. Og hun mente det. Ikke at det gjorde det mindre vondt. Men det gjorde det lettere å tilgi. Uker gikk. De fikk fortsatt bo hos Katrine og Håkon mens foreldrene fikk hjelp. Mia gikk tilbake til skolen, med støtte fra lærere hun ikke visste brydde

seg så mye. P.M. fikk snakke med en barnepsykolog som lærte ham hva frykt gjør med kroppen, og hvorfor det ikke er skyld. Mia fikk også samtaler – noe hun først protesterte mot, men som sakte åpnet rom i henne hun ikke visste fantes. Hjemme ble det endringer. Virkelige endringer. Nye regler for hvordan konflikter skulle håndteres. Avtaler med fagpersoner. Timebestillinger. Oppfølging. Samtaler. En ettermiddag ble de invitert hjem igjen for første gang – ikke for å flytte hjem ennå, men for å «føle på huset igjen», som Sigrid sa. Mia var nervøs. Huset så likt ut utenfra. Men inne var det som om noe hadde blitt løftet bort. Luften var lettere. Det var roligere. P.M. gikk rett bort til lekene sine. Mia gikk inn på rommet sitt og satte seg på sengen. Hun ventet på den gamle følelsen. Den kom ikke. Senere, da de sto på trappen på vei ut, tok moren hånden hennes. «Du reddet oss,» sa hun. Mia ristet på hodet. «Nei. Vi reddet hverandre.» Noen måneder senere flyttet de hjem igjen. Ikke til det gamle livet, men til et nytt som var sakte bygget opp av ærlighet, hjelp og vilje. Var alt perfekt? Nei. Men var det trygt? Ja. Og for Mia og P.M. var det nok. En kveld satt de sammen på rommet til Mia. P.M. tegnet et hus i en notatbok. Et gult et, med fire vinduer og rødt tak. Under tegningen skrev han med store bokstaver: VÅRT TRYGGESTE HUS «Hvorfor skrev du det?» spurte Mia. P.M. smilte skjevt. «Fordi huset vårt ikke er perfekt. Men det er trygt nok nå. Og vi er ikke alene lenger. Det er det tryggeste vi noen gang har hatt.» Mia la armen rundt ham. Han lente hodet mot henne. Hun så på tegningen. Og hun visste at dette var sant: De hadde kommet gjennom marerittet bak fasaden. Og de hadde bygget et nytt liv. Et liv med lys.

Marerittet bak fasaden

Marerittet bak fasaden er en sterk og følsom ungdomsroman om søsknene Mia (14) og P.M. (8). Utad ser hjemmet deres trygt og velordnet ut – men bak lukkede dører råder et kaos ingen voksne har tatt ansvar for. Først når en voldsom krangel ender i en alvorlig bilulykke, kommer sannheten frem. Da åpner det seg endelig en vei mot den hjelpen barna har manglet så lenge. Romanen følger Mias indre kamp mellom lojalitet, skyld og håp, mens P.M.s uro vokser i skyggen av foreldrenes konflikt. Gjennom et varmt nettverk av lærere, barnevernspedagoger og beredskapsforeldre får Mia og P.M. for første gang oppleve hva trygghet faktisk betyr – og at det er mulig å begynne på nytt, steg for steg. Dette er en historie om søskenbånd, mot og ærlighet. En fortelling som viser at selv de mørkeste mareritt kan forvandles når noen ser, lytter og bryr seg.